ці надужито кволі небеса –

їх сонна міць навздогадки бісила.

яка зима! яка душа красива

мій наголос від голосу спаса…

ще б слово причаїлось під настилом,

аби його не схибив навіть сам:

невже б допантрав споконвічний злам

тонку природу людського безсилля.

невже б не спокусився на обряд

приниження, що рясами нічними

їх попіл відокремить від наяд?

якби я був – невже я був би з ними

і строфи шикував би горлом в ряд

відторґнуті – читай неопалимі